

Sygn. akt III AUa 350/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Staśkiewicz SSA Grażyna Szyburska-Walczak
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji M. W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 3 stycznia 2012 r. sygn. akt VII U 1779/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M. W. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 13 października 2011 r., wstrzymującej jej wypłatę emeryturę w oparciu o treść przepisu art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych domagała się jej zmiany w kierunku przywrócenia wypłaty należnej jej emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny: wnioskodawczyni M. W. urodzona (...) złożyła u strony pozwanej w dniu 27 marca 2007 r. wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączyła dokumenty stwierdzające przebieg zatrudnienia, w

tym zaświadczenie Urzędu Miasta J., z którego wynikało, że wnioskodawczyni kontynuuje zatrudnienie na stanowisku Kierownika USC. Decyzją z dnia 11 kwietnia 2007 r. przyznano wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 1 marca 2007 r. z jednoczesną informacją, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. W związku ze zmianą przepisów w zakresie wypłaty emerytur organ rentowy poinformował wnioskodawczynię o możliwości podjęcia wypłaty emerytury niezależnie od kontynuowania zatrudnienia i bez względu na wysokość osiąganego przychodu, pod warunkiem złożenia wniosku. Kolejną decyzją z dnia 28 lutego 2011 r. dokonano waloryzacji emerytury oraz pouczone pkt. VI ust. 3, że w przypadku emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. prawo do emerytury ulega zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia u pracodawcy, u którego byli zatrudnieni bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, jeżeli stosunek ten nie zostanie rozwiązany przed 1 października 2011 r. – bez względu na wiek emeryta i wysokość osiąganych przychodów. Wnioskodawczyni nie rozwiązała w wymienionym okresie stosunku pracy z Urzędem Miasta J.. Zaskarżoną decyzją z dnia 4 października 2011 r., wydaną z urzędu, organ rentowy wstrzymał począwszy od dnia 1 października 2011 r. wypłatę emerytury uzasadniając to faktem kontynuowania zatrudnienia. Jednocześnie poinformowano wnioskodawczynię, że przedłożenie dokumentu stwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy spowoduje podjęcie wypłaty emerytury.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy wyrokiem z dnia 3 stycznia 2012 r. oddalił odwołanie wnioskodawczyni i zasądził od wnioskodawczyni M. W. na rzecz strony pozwanej kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu do wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż w okresie nabycia uprawnień do emerytury oraz pobierania przez wnioskodawczynię tego świadczenia brzmienie przepisu art. 103 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ulegało zmianie w ten sposób, że początkowo istniała konieczność rozwiązania stosunku pracy dla nabycia prawa do wypłaty emerytury i wobec braku tej przesłanki, wypłata emerytury była zawieszona. W okresie od 1 marca 2009 r. organ rentowy na wniosek wnioskodawczyni podjął wypłatę świadczenia ponieważ poprzednio wymagany warunek rozwiązania stosunku pracy u dotychczasowego pracodawcy został zlikwidowany ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych. Wnioskodawczyni tym samym pobierała uprzednio zawieszoną emeryturę do dnia 30 września 2011 r. Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w art. 6 nadała nowe brzmienie art. 103 a nadto dodała przepis art. 103a. Zgodnie z art. 103 ustawy w brzmieniu aktualnie obowiązującym prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a – 106. Przepis art. 103a stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość dochodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z treścią art. 28 wskazanej wyżej ustawy zmieniającej, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tejże ustawy, przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą stosuje się począwszy od 1 października 2011 r. Sąd Okręgowy zauważył, iż skoro wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. i do dnia 1 października 2011 r. nie rozwiązała stosunku pracy z pracodawcą u którego była zatrudniona bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, organ rentowy prawidłowo zastosował przepis art. 103a i zawiesił prawo do emerytury. Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty wnioskodawczyni co do naruszenia przepisów i łamania prawa są bezzasadne. Wprowadzenie przez ustawę innych zasad zawieszania świadczeń zmierza do wyeliminowania możliwości pobierania równocześnie w pełnej wysokości dwóch świadczeń tj. wynagrodzenia i emerytury. Rozwiązania te nie nakładają na wnioskodawczynię obowiązku rozwiązania stosunku pracy a także wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni – nie pozbawiają jej prawa do emerytury a tylko powodują w tej konkretnej sytuacji zawieszenie tego prawa, do czasu rozwiązania stosunku pracy. Zasady te muszą obowiązywać, mimo ich niekorzystnego skutku dla niektórych osób, wszystkich emerytów albowiem sprzeczne z zasadą równości byłoby uprzywilejowanie tylko pewnej grupy emerytów, która by uprawniona była do zachowania możliwości pobierania tak emerytury jak i wynagrodzenia z ominięciem wymienionych wyżej zasad. Wskazać należy, że podobna sytuacja prawna miała miejsce wówczas, kiedy ustawą z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustawy o emeryturach i rentach z FUS wprowadzono do ustawy emerytalno-rentowej przepis art. 103 ust. 2a, który

– jak w niniejszej sprawie art. 103a nałożył na emerytów obowiązek dokonania wyboru pomiędzy kontynuowaniem stosunku pracy u dotychczasowego pracodawcy a pobieraniem emerytury, pod rygorem wstrzymania wypłaty tego świadczenia. W wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. SK 45/04 Trybunał Konstytucyjny orzekł o zgodności tego przepisu z konstytucją. Zdaniem Sądu Okręgowego nie znajdują uzasadnienia i te twierdzenia wnioskodawczynie, które dotyczą wprowadzenia w błąd przez organ rentowy, skoro jego działania każdorazowo odpowiadały treści obowiązujących przepisów a o ich zmianie wnioskodawczynie była informowana. W decyzji z dnia 28 lutego 2011 r. zawarto informację o zawieszeniu prawa do świadczenia od 1 października 2011 r. w przypadku nie rozwiązania stosunku pracy. Wnioskodawczynie miała zatem odpowiednio długi czas na zasięgnięcie dodatkowych informacji w tym zakresie i podjęcie decyzji. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja została wydana prawidłowo i dlatego odwołanie jako niezasadne oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła wnioskodawczynie, która zaskarżając wyrok w całości zarzuciła mu, że jest niesprawiedliwy i sposób niezgodny z konstytucją została ona pozbawiona wypłaty emerytury pomimo, iż posiada do niej prawo. Wskazując na powyższy zarzut wnioskodawczynie wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie należyte postępowanie dowodowe, wyprowadził trafne wnioski i wydał wyrok zgodny z obowiązującym stanem prawnym.

Spór w sprawie wymagał rozstrzygnięcia, czy organ rentowy zasadnie zawiesił wypłatę świadczenia emerytalnego wnioskodawczynie, z uwagi na kontynuację zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawczynie uzyskała prawo do emerytury od dnia 1 marca 2007 r., na mocy decyzji organu rentowego z dnia 11 kwietnia 2007 r.

Przed nabyciem prawa do świadczenia emerytalnego, do chwili obecnej, wnioskodawczynie pozostaje w stosunku pracy z Urzędem Miasta J. na podstawie umowy o pracę.

Wejście w życie nowego przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726), zgodnie z którym począwszy od dnia 1 października 2011 r. prawo do emerytury przyznanej przed dniem 1 stycznia 2011 r., ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, stanowi podstawę prawną do zawieszenia prawa do świadczenia emerytalnego. W związku z kontynuacją przez wnioskodawczynię zatrudnienia, zaskarżoną decyzją z dnia 4 października 2011 r., organ rentowy wstrzymał wnioskodawczynie wypłatę emerytury. Stwierdzić należy, że zawieszenie wypłaty świadczenia nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji. Ustawodawca bowiem nie różnicuje ubezpieczonych według miejsca i rodzaju ich zatrudnienia, a jedynie odnosi się do samego faktu kontynuacji tego zatrudnienia, bez przerwania go w związku z uzyskaniem prawa do emerytury.

Sąd Apelacyjny odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji wskazuje, że zmiana w/w przepisów, a w szczególności przepisu art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu nadanym przez art. 6 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, nie jest zmianą niekonstytucyjną.

Trybunał Konstytucyjny bowiem wielokrotnie wyjaśniał, że dyrektywa rozwoju ubezpieczeń społecznych nie wyklucza zmian regulacji prawnych przewidzianych we wcześniejszych ustawach, pod warunkiem zachowania istoty tych uprawnień, przy czym nie zawsze te zmiany muszą iść w kierunku korzystnym dla adresatów (orzeczenie Trybunału

Konstytucyjnego z dnia 20 listopada 1995 r. w sprawie K 23/95 oraz z dnia 17 lipca 1996 r. w sprawie K 8/96). Konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczynie do emerytury, nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów. Wnioskodawczynie ma nadal prawo do pobierania emerytury w przypadku rozwiązania stosunku pracy z obecnym pracodawcą. Tym samym stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja o wstrzymaniu wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. jest prawidłowa.

Nie ma wątpliwości, iż w niniejszej sprawie zaszły przesłanki, które uprawniają organ rentowy do zawieszenia wypłaty emerytury wnioskodawczynie. Tym samym zarówno zaskarżona decyzja, jak również orzeczenie Sądu Okręgowego należy uznać za prawidłowe i odpowiadające obowiązującemu prawu.

Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do podważenia prawidłowości i zasadności zaskarżonego wyroku, z tego też względu na mocy art. 385 kpc. orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawczynie jako nie zasługującej na uwzględnienie.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego Sąd wydał w oparciu o przepis art. 98 kpc w z uwzględnieniem przepisów § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Wnioskodawczynie w całości uległa w sprawie, a więc całość kosztów postępowania należało zasądzić na rzecz organu rentowego. Zgodnie z treścią § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu stawki minimalne za prowadzenie spraw w postępowaniu apelacyjnym wynoszą przed sądem apelacyjnym 75% stawki minimalnej, a jeżeli w poprzedniej instancji sprawy nie prowadził ten sam radca prawny – 100% stawki minimalnej, w obu przypadkach nie mniej niż 120 zł. Tym samym zasadnym jest zasądzenie organowi rentowemu kwotę 120 zł.

R.S.